

JÓ PÁSZTOR

A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 2. ÉVFOLYAM 9-10. SZÁM • 2005. SZEPTEMBER-OKTÓBER

„A szeleket teszi angyalaivá...”

(104. Zsoltár, 4. vers)

Viharok mindig voltak és mindig lesznek. Hozzá tartoznak a föld meteorológiai jelenségeihez. Mint sok egyéb, a viharok is lehetnek „természetesek”, amikor nem kell feltétlenül nagy jelentőséget tulajdonítanunk nekik, de lehetnek „természet-ellenesek” is. Ilyenkor jelszerűek, üzenetet hordoznak.

Az ószövetségi héber nyelvben ugyanaz a szó jelenti a szelet és a szellemet, vagy lelket. Isten leheletét épp úgy, mint a szélvihart. Mindkettő igen fontos. A szélnek szerepe volt az özönvíz utáni föld fölszárításában, mint a választott nép Nádas-tengeren való átkelésében (2Móz 14:21), de Isten parancsára fújta az a keleti szél is, amely az egyiptomi csapásozratban fölhozta a sáskákat (2Móz 10:13-15), vagy az a nyugati, amely „felkapá a sáskákat, és veté azokat a Veres-tengerbe...” (2Móz 10:19).

A 18. zsoltár 11. verse szerint Isten a „szelek szárnyán suhan...” és ugyancsak Ő az, aki „felemeli a felhőket a földnek széléről, villámlást készít, hogy eső legyen, s szelet hoz elő tárházaiból...” (Zsolt 135:7). Ő az, aki a szeleket összefogja az ő markában (Péld 30:4), és aki kihozza azt rejtékelyéből (Jer 10:13), aki pusztító szelet támaszt Babilon ellen (Jer 51:1).

Ami az *Újszövetséget* illeti, a szelek fölötti hatalomnak Jézus is birtokosa. Ez leginkább a tenger lecsendesítésének történetéből látszik, amelynek végkonklúziója: „...mind a szelek, mind a tenger engednek Nekí” (Mt 8:27). A Nikodémusszal való beszélgetés során Jézus a Szentlelket hasonlítja a szélhez: „A szél fú, ahová akar...”, a pünkösdi szél pedig már a Szentlélek szele, „sebesen zúgó szél” (ApCs 2:2).

Persze negatív szellemi töltésű is lehet a szél. Júdás 12-ben pl. egyes gonosz ámitókról azt olvassuk, hogy „szelektől hányt-vetett fellegek”, de ugyanezt mondja 2Pt 2:17 is. Jak 1:6 szerint pedig a kételkedő ember olyan, mint a tenger habja, amit a szél hajt és ide s tova hany.

A 104. Zsoltár 4. versében arról esik szó, hogy Isten a szeleket teszi angyalaivá (MALÁK), azaz követeivé, ítéletének végrehajtóivá. Az Újszövetségben a Zsid 1:7-ben az áll, hogy Isten az Ő angyalait (ANGELOS) szelekké teszi. Ez utóbbi ige természetesen az iménti zsoltárvers idézése, itt egészen más összefüggésben, az azonban kétségtelen, hogy a szél, a vihar, a tornádó, a tájfun lehet Isten követe.

Ebben az esztendőben kétszer annyi ilyen pusztító forgószél kerekedett, mint általában. Ami pedig a pusztítások mértékét illeti – mivel sűrűn lakott területekre is eljutottak és nem csak az óceán fölött tomboltak, hatalmas károk és jelszerű károk keletkeztek. Amerikában egy Anglia nagyságú terület károsodott. „Katrina” és „Rita” nem kímélte a modern motorizált világ életét jelentő olajat, sem a lelőhelyeket, sem a finomítók vonatkozásában. Gátak szakadtak át New Orleans-ban, a védekezésben csődöt mondott a világ legerősebb katonai hatalma – hiába ért el vitatható „sikereket” a támadásban – katonailag. legutóbb pl. Irakban.

Az özönvízszerű esőzések Ázsiában és Európában is arra emlékeztetnek bennünket, hogy Isten az Úr és Rajta kívül nincs más.

A BBC a napokban körkérdezt intézett híres emberekhez arról, hogy szerintük ki az Úr? Szeptember 26-án Eszterházy Péter azt mondta, hogy szerinte nem Isten az Úr, meg azt, hogy nincs igazában életcélja, inkább sodródik, és nem ő „hat” az írásaira, hanem azok őrá. Fordított világ! Persze az se jobb, ha valaki névleg Úrnak mondja Istent, de ez nem látszik az életében...

Sajnáljuk az áldozatokat, és segítjük a túlélőket, ahogy ezt a Baptista Szeretetszolgálat útján tettük Srí Lankán vagy Louisianában, de azt is látjuk, hogy ezek a szelek jelszerűek. Isten nem hagyja a bűnt büntetés nélkül, márpedig a bűn elhatalmasodott, mint Sodomában és Gomorában. A globalizálódó világ rohan a globális válság felé, és ez a válság általános erköl-

csi, pénzügyi, gazdasági. Tervezett és jól „kivitelezett” válságról van szó. Nem tudjuk megállítani, de nem kell együtt futnunk vele. Végül biztosan Isten győzedelmeskedik, és a hűségesek a visszatérő Úrtól vehetik át a jutalmat. A babilonokat pedig rendre elpusztítja az Isten által támasztott szél (Jer 51:1).

Dr. Almási Mihály

A Katrina hurrikán „szélén” is ilyen volt a pusztítás

A piros-fehér-zöld címeres zászló jelzi, hogy a Magyar Baptista Szeretetszolgálat önkéntesei ezen a helyen segítenek. A munkát olyan nagyra értékelték, hogy a visszatérő csapatot a Feriegyi Repülőtéren a budapesti amerikai nagykövetség fogadta

ELETUTAK

Dr. Páth Géza

„Mert akik jól szolgálnak, azok szép tisztességet szereznek maguknak”

(1Tim 3:13).

Dr. Páth Géza testvérral több mint 20 évvel ezelőtt találkoztam először egy teológus házi karácsonyon, amelyre a teológus-feleségek is hivatalosak voltak. A fehérasztal körül álltunk, amikor mellém lépett a magas, egyenes tartású, mosolygós görög-professzor, és barátságos hangon megkérdezte tőlem, elkísérem-e a férjemet a legáció szolgálatra? Kissé bizonytalanul azt mondtam: „Nem tudom, mit tegyek. A vendéglátó testvérek valószínű egy személyre számítanak, én pedig nem szeretnék senki terhére lenni. Viszont nekünk, a férjemmel ez lenne az első közös karácsonyunk, amit nem szeretnénk külön-külön tölteni.”

Megnyerő, szelíd hangján ezt mondta: „Amikor csak teheti, mindig kísérje el a férjét a szolgálati útjaira. És fogadjon el tőlem, egy jó tanácsot: Minden gyülekezetben tanítson egy jól megválasztott, evangéliumi éneket a testvérekkel. Az ünnepi prédikációra néhány hét múlva már senki sem fog emlékezni, de az éneket sosem fogják elfelejteni a testvérek.”

Néma csodálkozással hallgattam szavait: Honnan tudja, hogy van-e megfelelő hangom? Vagy hogy egyáltalán képes vagyok-e az énektanításra, hisz most lát először?! – Választ sem várva, biztató, bátorító mosollyal az arcán egyszerűen továbblépett, hogy a többiekkel is találkozzon.

A bölcs tanácsot megfogadtam.

Sok idő telt el azóta, és az elmúlt években gyakran sejtett fel előttem ez a mosolygós arc, valahányszor találkoztam olyan – az ország különböző pontjain élő – testvérekkel, akik néhány üdvözlő szó után azt mondták: „Még mindig emlékszünk arra az énekre, amit a testvérnő tanított velünk” – ekkor és ekkor.

*

A minap, egy verőfényes őszi délelőttön lehetőséget kaptam arra, hogy most én tegyek fel kérdéseket dr. Páth Géza testvérenek, és gazdag életútjáról faggassam. Először a gyermek- és ifjúkorára voltam kíváncsi. Íme:

1923-ban születtem Budapesten. Az Árvaházi Gyülekezetben töltöttem gyermekéveimet. Igen meghatározó élményeim vannak ebből az időből. Nagy hatással volt rám id. Beharka Pál testvér, az Árvaház gondnoka és mint a gyülekezet pásztora. Volt egy bátyám, aki egy évvel volt idősebb nálam. Műegyetemet végzett, és meghívták az egyetemre tanársegédnek. Az ilyenkor szükséges rutin orvosi vizsgálaton kiszűrtek. Gallyatetőn tüdőszanatóriumban kezelték, de a szükséges gyógyszerek híján nem tudtak segíteni rajta. 1944-ben meghalt.

Idős Beharka Pál testvér igehirdetésére tértem meg és 1938-ban merítkeztem be Somogyi Imre testvér által a Nap utcában, merthogy az árvaházi imaházban nem volt bemelegítő medence. Sok szál kötött a gyülekezethez már korábban is. Beharka bácsinak gondja volt arra, hogy elsősorban az árvaházi növendékeket – természetesen a gyülekezet többi gyermekeivel – zenei oktatásban részesítse. Egy kívülről való hegedűtanárt bíztak meg a gyerekek zenei oktatásával. Így én is már gyermekkoromban kezdtem hegedülni tanulni. A gond csak az volt, hogy kissé gyakran váltották egymást a hegedűoktatók, és mindegyik előlről kezdte a tanítást. Ez a vontatott haladás elvette a kedvemet a hegedűtől, de aztán később a konzervatóriumban hegedű, orgona és zeneszerzés szakokon tanultam. Tanáraim voltak: Zatureczky Ede (hegedű), Gergely Ferenc (orgona), Major Ervin (zeneszerzés).

– Mondana valamit középiskolás éveiről?

– A kereskedelmi középiskolában gyorsírást is tanultam. Házi feladatként minden órára 15–20 oldalt kellett diktálás után írni. Én Beharka bácsi igehirdetéseit gyorsírtam.

A bácsi kissé palócosan, de szép, tiszta, kerek mondatokban beszélt, így nem volt nehéz szó szerint sztenografálni a prédikációit. Őt vastos füzetem telt meg az ő prédikációival. Sajnos, ezek a füzetek a háború alatt megsemmisültek.

– Mikor és hogyan történt az elhívása?

Elsősorban a külmiszióra éreztem elhívást, de akkor nem lehetett még gondolni sem erre. Isten különös módon a lelkipásztori és oktatói pályára irányította utamat. Érettségi után jelentkeztem a Margit rakparti Baptista Teológiai Szemináriumba. Egy szobában laktam Klem Ferenc és Laczkovszki János testvérral. Ők is a külmiszió felé orientálódtak. Klem testvér misszionárius lett, és Laczkovszki testvér is – később visszatekintve – az orosz hadifogóságát külmisziós szolgálatnak minősítette, ami az is volt bizonyos értelemben. Évfyománytársaim voltak: Bondor János, Gerő Sándor, Herjeczki András, Kun Gyula, Lázi Sándor és Mórocz József.

– A szemináriumi tanulmányokkal egy időben a Pázmány Péter Bölcsészettudományi Egyetem görög-latin-művészettörténet szakán is tanult, ahol 1950-ben tanári diplomát, majd 1955-ben doktori fokozatot kapott.

– Nagyon érdekelték a bibliai nyelvek. Nekem Udvarnoki Béla testvér tanította a görögöt, de éreztem annak szükségét, hogy ezt a nyelvet rendszeresen meg kell tanulni. Az első évben csak rendkívüli hallgatónak vettek fel az egyetemre, és még az első évben görögből érettségi vizsgát tettem, így a második évtől rendes hallgatóként folytattam és tanultam a klasszikus görög nyelvet, amely szókinccsben és nyelvtanban is jócskán eltér a mai beszélt nyelvtől. A szeminárium utolsó évében beosztottak a rákospalotai gyülekezetbe, itt az énekkart vezettem és hittant tanítottam az iskolában. 1945-ben megkaptam a lelkeszi oklevelet, és a gyülekezet segédlelkésze lettem, miközben az egyetemi, nyelvi tanulmányaimat folytattam. A gyülekezet pásztorja ekkor Szabó László testvér volt.

– A háború nehéz éveiből Géza bácsinak milyen megtapasztalásai vannak?

– A Margit rakparti Szeminárium óvópincéjébe sok baptista testvér menekült, itt biztonságosabbnak vélték a helyet, mivel a szemináriumnak volt egy svéd menlevele. A vidéki gyülekezetekből menekült testvérek mellett Szabó László testvérek is itt voltak. Nálunk, Budán, a péknek rengeteg lisztje volt, sokat sütött, és én vittem a kenyeret a szemináriumba is az ott lévőeknek.

Egyszer Fodor testvérrrel együtt vittünk egy nagy kosár kenyeret. Amikor kiértünk a Margit rakpartra, észrevettem, hogy egy kenyér lecsúszott a kosár tetejéről, visszamentünk érte, és megtaláltuk az elejtett kenyeret, ott hevert az utcán. Ekkor robbant fel az a muníciót szállító lőszervonat, amit a Margit rakpartra toltak be. Mi épp akkor értünk volna oda, ha nem megyünk vissza a kosárból kiesett kenyérért. Az Úr így őrizte meg az életemet.

A szeminárium is kapott egy belövést, kénytelenek voltak elmenekülni az ott lévők és átköltöztek az Anyag Hivatal bombabiztos óvóhelyére, majd onnan is továbbküldték őket az árvaházi óvópincébe. Ez viszont több ház lakóinak volt kijelölve. Az óvóhely három egybekapcsolt helyiségből állt, két végén a hívők, középen a világiak húzták meg magukat. Egy légítámadáskor a középső részt beszakította a bomba. A két végén a hívők sértetlenek maradtak, közülük sokan az ablakon másztak ki, és próbálták menteni a középső részben lévőket. Ezután többen a Gellért-hegyi Szikla-óvóhelyre kerülünk, innen vitték el az oroszok Szabó testvért, Nagy János testvért és engemet is. Én egyszerűen megléptem ebből a csoportból, Szabó testvért – későbbi apósomat – az első gyülekezőhelyről engedték el.

Szabó Kornéliával, későbbi feleségemmel az árvaházi óvóhelyen hallgatólagosan megegyeztünk, szívünkben eljegyeztük egymást. Úgyhogy a jegygyűrűnkben is ez a dátum szerepel: 1945. február. A házasságkötésünk 1948. augusztus 28-án volt, Somogyi Imre testvér adott össze bennünket. 1950-ben megszületett Harold fiunk, két fiú unokánk van. Ott laknak abban a házban, ahol mi, és annak idején a szüleim.

– *Hogyan indult az oktatói pályája, és a lelkipásztori szolgálata?*

– 1951-ben avattak lelkipástorra Rákospalotán, majd 1953-tól 1960-ig a Nap utcai gyülekezetben végeztem pásztori szolgálatot. A gyermekek és fiatalok közötti munkában és az ének-zenei területen tevékenykedtem. 1960 után már csak orgonista szolgálatot végezhettem. Ennek a gyülekezetnek vagyunk a tagjai feleségemmel együtt a mai napig is.

1947-től kezdve tanítottam a görögöt a teológián. 1958-ban megbíztak az intézet igazgatásával. Ekkor került sor a tanulmányi rend és teológiai képzés módosítására. Ettől kezdve érettségihez kötöttük a teológiai felvételt, és nagy hangsúlyt fektettem a héber és görög nyelv oktatására is. Az ak-

kori hatalmi rendszer az oktatást polgári állásnak tekintette, ezért felszólítottak, hogy válasszak a polgári, vagy a lelkeszi állás között. Én a lelkipásztori szolgálatot választottam. Ekkor egy ideig szünetelt a szemináriumban a görög nyelvtanítás, majd később Gerő testvér vette át, aki autodidakta módon tanulta a nyelvet. Nem sokkal később elvették a lelkeszi igazolványomat azzal az „indokkal”, hogy túl sokat foglalkoztam a fiatalokkal. A lelkeszi igazolványt soha többé nem kaptam vissza. – Ez már a Palotay rendszer volt...

– *Mihez kezdett ezután? Nem volt ez túl nagy törés?*

Jó darabig megvolt a neheztlenség. Egy ideig az apám műhelyében dolgoztam, aztán elhelyezkedtem a TESCO Nemzetközi Tudományos Műszaki Együttműködési Irodánál angol-magyar tolmácsként. Tolmácsoltam külföldi mérnököket, futballistákat, egyiptomi katonarvosokat, a szír munkaügyi minisztert. Színes volt a munkám, de nem ez volt a hivatásom...

– *Hogyan és mikor történt a rehabilitáció?*

– 1972-ben, az akkori egyházvezetés egyik tagja megkeresett, hogy írjak egy bűnbánó levelet, mert szükséges lenne az oktatásba visszaállni. Azt gondolom, hogy senki „illetékes” nem olvashatta ezt a levelet. Elfogadták, és újból taníthattam a görög nyelvet a baptista szeminárium hallgatóinak. Később, az egyetemeszerűen működő intézetnek az 1990-es évek elejétől a dékánja lettem, majd pedig a misszióiskolával egyesült intézménynek a főigazgatója voltam 1996-ig. Az egyesült intézetet később akkreditálták. 1996-ban kaptam megbízást a Kutató Intézet vezetésére.

– *2002-ben Spurgeon-díjjal tüntették ki. Ez is a rehabilitáció része volt, vagy a Spurgeon-prédikációk fordítását ismerték el ezzel?*

– Egyik sem. A prédikációk fordítását később abba is hagytam, mert a nyelvezetét túl régiesnek találtam. A kitüntetéssel az iskolaszervezési munkámat ismerték el. Merthogy én ismertettem el az akkori Tanügyi Bizottsággal, hogy csak érettségizetteket vegyen fel teológiai hallgatóknak az intézet, illetve bevezettem a héber és görög nyelv színvonalas oktatását. A lelkipásztori szakon tanulónak ma is kötelező a két bibliai nyelv tanulása.

– *Miért tartja olyan fontosnak a két bibliai nyelv tanulását? Időről időre vannak olyan missziói szakos hallgatók, akik később lelkipásztori szolgálatot vállalnak,ők*

kimaradnak a héber és görög nyelvtanulástól. Nekik mit tanácsol?

Először is a tanulási készséget, a memorizálást neveli a diákbán e két nyelv intenzív tanulása. Másodsor Spurgeontól vettem a példát. Az általa alapított szemináriumban először kizárólag nyelvet tanított, csak később vezették be más bibliai tárgyak oktatását is. A Biblia eredeti nyelvét azért tartom fontosnak, mert sokkal gazdagabb az ismerete annak, aki eredetiben is meg tudja nézni a szöveget. Még akkor is jobb, ha egy idegen, modern nyelven is el tudja olvasni a textust, de ez nem pótolja az eredeti nyelvet. Hogy mit tanácsolok nekik? Kezdzék el tanulni a Biblia eredeti nyelvét. Sohasem késő!

– *Az ének-zene végigkísérte egész életpályáját. Részt vett „A hit hangjai” énekeskönyv (1961) szövegi bizottságában, az Evangéliumi vegyeskarok (1968) szerkesztőbizottságában, és az Énekeljük az Úrnak (1985) kórusgyűjtemény zenei szerkesztésében is munkatársa volt Beharka Pál orgonaművésznek. Mi a véleménye a mai dicsőítésmozgalomról?*

– A dicsőítésmozgalom veszélyét abban látom, hogy áthelyeződik a hangsúly az ige-hirdetésről az ún. dicsőítésre. Kifogásolom azokat az újabb énekeket, amelyek tartalom nélküli szövegismételéssel vannak tele, zenei és szövegi felépítésében is kevéssé igényesek. Egyébként mitől dicsőít ez a fajta ének? Hiszen eddig is hangzottak a karénekek, közös énekek Isten dicsőítésére...

– *Egy feljegyzés szerint 1949. június 18-án a Nap utcában ének-zene ünnepély volt, ahol Géza bácsi gitáron kísérte az énekeseket.*

– Ha feljegyezték, biztos így volt, már nem emlékszem erre. Különböző klasszikus gitárt tanultam és játszottam.

– *Mi a véleménye az ún. gitáros énekekről, amit manapság énekelnek a fiatalok?*

– Még fiatalkoromban felállítottam magamban egy mércét: olyan ének-zene legyen a gyülekezetben, amit ha hallanak az utcán járókelők, akkor rögtön tudják, hogy ez egy istentiszteleti hely és nem szórakozóhely. A gyülekezetben elhangzó énekek feladata, hogy áhítatra hangolják fel az ott jelenlévőket, és azokat is, akik kintről hallják azt.

A háború után felkérést kaptam a Trans Word Radiótól, hogy állítsak össze áhítatra készítő ének-zenei anyagot. Jobbágy István testvérrrel összeszedtünk egy kvartetet, énekelt a neszmeilyi férfikar és egy itteni négyes is, akiket alkalmanként hívtunk

meg *Beharka* testvérrel. Ma is úgy gondolom, hogy az ének-zene feladata az áhítatra hangolás, és nem a felkorbácsolás, vagy valami más.

– *Milyen megoldást javasolna zenében?*

Nem ellene kellene tenni, hanem inkább bizonyos határok között tartani, illetve az énekeseink zenei és irodalmi ízlését kellene formálni, növelni, fejleszteni.

– *Milyennek látja az egyház mai helyzetét a korábbihoz képest és milyennek a jövőt?*

– Bizonyos szempontból jobb, más szempontból rosszabb. Az egyházunk meggazdagodott – anyagilag. A baptista egyház a szegények egyháza volt mindig. Kérdés, hogy most el tudjuk-e érni a világot, ahogyan kell?

– *2005 júniusában hivatalosan is nyugdíjba vonult. Ebben a tanévben már nem is fog tanítani a nagy elismertségnek örvendő görögprofesszor?*

– Ez év őszétől már csak a második évfolyamnak, a haladóknak tanítom az exegetist, ennek is csak a nyelvi részét. Ez lényegesen kevesebb óraszámot jelent a korábbiakhoz képest. Egyik tanítványom veszi át a többi órát. Azért az nagy öröm számomra, hogy jó néhány volt diákom választotta a görög nyelvet és eljutott az oktatói szintig.

– *Minek tulajdonítja azt, hogy évek óta arányaiban kevesen jelentkeznek a lelkipásztor szakra?*

Nagyon sok csábító egyéb foglalkozás van. Sokan szeretnék megfogni a dolog könnyebbik végét. Csak az jelentkezik lelkipásztori szakra és marad is ott, akinek elhívása van erre a nehéz, de szép szolgálatra.

– *Megköszönve a beszélgetést, Géza bácsinak kívánok még sok, tanítással eltöltendő hasznos éveket, és sok-sok jól tanuló diákot.*

Befejezésül, milyen tanácsot adna a mai fiatal lelkipásztoroknak, és mit a Jó Pásztor olvasóinak.

– Az olvasóknak azt, hogy egyre többet olvassák a Bibliát, és baptista irodalmat is. A fiatal lelkipásztoroknak: aki nem tanult meg görögül az iskolában, fogjon neki most! És komolyan vegyék figyelembe a Lélek vezetését a szolgálati kirendelés előtt, hogy ahová meghívják őket, oda van-e küldetésük személyre szólóan, vagy sem. A lelkipásztorok legyenek nagyon hűségesek és pontosak!

A bölcs tanácsokat elfogadásra ajánlom.

Husztá Csabáné

JUBILEUMOK

100 éves a Tardi Baptista Gyülekezet

Meghitt ünnepe volt a tardi testvériségnek szeptember 10–11-én, amikor a megtett útra emlékeztek, visszatekintve az elmúlt 100 esztendőre.

Szombaton délelőtt 10-kor kezdődött az istentisztelet, délután pedig 3-kor. A valaha Tardon szolgált lelkipásztorok közül jelen volt *Drenyovszki Pál, dr. Almási Mihály, ifj. Papp József és Zentai László*. A jelenlegi lelkipásztor, *Horváth Zoltán* mellett bekapcsolódott a szolgálatba *Komáromi Károly* testvér. Az ünnepi visszaemlékezést *Gaál Eleonóra* olvasta föl. Ez része volt annak a nagyobb lélegzetű írásnak, amely összefoglalja a gyülekezet történetét. Jelen volt és felszólalt a település polgármestere, jegyzője és a szinte 100%-ban római katolikus falu plébánosa. Az alig 20 tagú kis gyülekezet példás vendéglátásban részesítette a most hazatérő elszármazott testvéreket, rokonokat. A község új tornatermében közel százan ebédeltünk.

A délutáni istentiszteleten – a visszaemlékezés jegyében – megelevenedtek a múlt évtizedei, tragikus és olykor humoros történetek. Almási testvér három témát emelt ki legújabb könyvéből (*Kegyelem minden*), amely a tardi gyülekezethez kapcsolódik. Ezeket idézzük most kivonatolva.

„...Azok a bizonyos 50-es évek a baptista gyülekezetek közül éppen Tardot érintették a legsúlyosabban. A faluban igen tekintélyes volt egyik-másik baptista család. Nemcsak a birtokok nagysága miatt, hanem a jó gazdálkodásuk okán is. Közülük is kiemelkedtek Gaálék. Amikor én Tardra jártam, Gaál bácsi még élt, egészen idős ember volt, sokat beszélgettem vele. Igen komoly hívő ember volt, aki ezekről az évekről egyszerűen nem volt hajlandó beszélni. Nem csodálom. Olyan megfélemlítés és tragédiák sorozata után, amelyek őket érték, azt hiszem, az ember minden bátorságát elveszíti, az események után évtizedekkel is.

Mi történt Tardon? 1954. október 15-én éjszaka 22 férfit vittek el a faluból, közülük öten voltak a baptista gyülekezet tagjai, név szerint: *Gaál Ignác, Körömi Imre, Kiss József, Dusza András* és *Venyige Sándor*. Konceptiós perben, hamis vádak alapján négyen életfogytig tartó börtönbüntetést kaptak, egyiküket kötél általi

halálra ítélték. Félelem ült a falun. Ma így fogalmaznak a tardiak: »Azon az éjszakán a falu lelkét vitték el.« *Gaál Ignác* testvért, akinek gyermekei és unokái ma is a gyülekezet tagjai, 1955. április 12-én kivégezték. *Dusza Andrást* még én is jól ismerem, csendes, alázatos hívő ember volt.

1956-ban az elítéltek kiszabadultak, Amerikába, Kanadába menekültek, ketten még élnek közülük. Természetesen rehabilitálták őket, de a Gaál fiúk apa nélkül nőttek föl, sokáig lenézve. Családok estek szét, a baptistákra pedig rásütötték: »amerikai bérencek«. Tartozunk annyival nekik, és magunknak, hogy legalább a nevüket ismerjük.

A tardi imaház a még nyíló rózsákkal a 100 éves jubileumi ünnep napján.

...Nos, a tardi misszió nem volt képes kilábolni ebből a rendkívül nehéz helyzetből. Tardról akkortájt egyetlen egyetemista fiú tanult Gödöllőn. Amikor Laci éppen otthon volt és eljött az imaházba, én gyakorlatilag neki prédikáltam. Az első ilyen alkalom után odajött hozzám a gyülekezetvezető, és azt kérdezte: »Mi történt, Almási testvér? Ma nem értettünk egy szót sem.« Mondom: »Zellei testvér, ez azért van, mert ma a Lacinak prédikáltam.« Aztán megkértem, hogy menjen oda a testvérekhez – nem túl sokan voltak – és magyarázza meg nekik, hogy amikor a Laci itthon van, akkor az Almási testvér mindig

másként fog prédikálni. – És akkor, ha ők nem értik, ne is törődjenek vele, csak imádkozzanak a Laciért. Mindenki megtette és mindenki imádkozott.

Egy hétköznap délután családlátogatásra mentem, természetesen motorral. A falu jobboldalán – ha a hármastól megyünk – a domboldalon egy jókora libalegelő volt. Gyakorta előfordult, hogy a libanyájak, 60-80-100 liba, egyszerre kezdtek berepülni a faluba. Így történt akkor is, amikor én éppen erre jártam. Egy 6-8 kilós gúnár nekiütközött a motor szélvédőjének – a hideg miatt szereltem két lemezt, amolyan térdvédőként a motor két oldalára –, akkorát lökött rajtam, hogy azt hittem elesek, de végül sikerült megtartani a motort. A térdvédő ugyan elhajlott rendesen, de komolyabb baj nem történt. Szerencsétlen liba pedig ott vergődött, komoly sérüléssel. Megálltam, bementem az egyik házhoz, hogy szólok, mi történt, vágják el a liba nyakát. Nem találtam senkit. Bementem a másik házhoz, ott se. Az utcáról, mintha eltűntek volna az emberek, egyetlen élő lélek nem volt a környéken. Nem volt mit tenni, továbbmentem és a nagyjából egy km-re lakó családnál megálltam, elmeséltem a történetet. Ők ezt mondták: »Ne is törődjön vele a testvér, egy liba ide vagy oda, nem számít, sokkal nagyobb gond van itt.« Mondom: »miféle gond?« – »Hát az, hogy a múltkor az állatorvos járt erre, neki is ugyanilyen baja történt, aztán följelentette a libatulajdonost, az meg most fizethet egy csomót. Ezért tűntek el az emberek, mert nem akart a libának gazdája lenni senki.«

A falu közepén a régi imaház közelében áll a mártírok emlékműve, fekete márványoszlop a nevekkkel. Zarándokhely. Nem csoda.

A régi imaházat kisajátították. Az egyház nevetésesen kis összeget, 80 000 forintot kapott érte. Azt mondták, le kell bontani. Persze nem kellett. Ma is áll. A gyülekezet nagy összefogással az Úr vezetésére figyelve, *Gaál Miklós* testvér vezetésével (akinek édesapját kivégezték) telket vásárolt és új imaházat épített. Ez immáron több mint 20 éve a hívők kicsiny taborának otthona, menedéke. Gazdagítsa Isten a tardi testvéreket lelkiekben és növelje az üdvözülendők számát a sok vihart, de sok örömet is megért gyülekezetben!

– egy jelenvolt –

Bizonyságtétel*

A megszokottól eltérően köszönetnyilvánítással kezdem:

Köszönöm volt zárkatársaimnak: Csernák Sándornak és Törös Csabának, hogy láthattam rajtuk azt a békességet, ami elindított.

Köszönöm Doboróczky Gábor és Surányi Péter börtönmissziósok áldozatos munkáját, barátságát és a mai napig tartó folyamatos segítségét.

Köszönöm lelkipásztorunk, Almási Mihály segítségét abban, hogy segített elgördíteni az akadályt, hogy elfogadhassam Urunk szeretetét, Királyunk megváltását.

Nem utolsósorban gyülekezetünk minden egyes tagjának köszönöm, hogy olyan sok szeretetet és bizalmat adtak.

42 év áll mögöttem, és nagyon hosszúnak tűnik ez az út. Huszoneves koromban meggyőződésem volt, hogy a helyes úton járok. Meg sem fordult a fejemben, hogy van más út is. Éltem hétköznapjaimat, gyűjtöttem a javakat, loptam, megcsaltam, akit szerettem, és ez mind olyan természetesnek tűnt. Fel sem merült a kérdés: mit is csinállok? Ez a mentalitás volt életem része. A bűnökben is a bűnösöt keresni – ez vált feladatommá, és sikerült is rátalálnom a kábítószeres bódulatára. Mindent felváltott bennem. Nem kellett már senki és semmi. Ő volt a kedvesem, ő lett a nappal, az este, az édes, a keserű, egyszóval minden. Mivel minden erkölcsi és törvényi korlátot lerombolt bennem, így a bűnözés is belépett mindennapjaimba. Ez így ment éveken keresztül. Néha szabadulni akartam tőle, de akkor megmutatta, ki az úr a háznál. Ki nőtt kinek a fejére. Ekkor kezdtem félni, de már késő volt. Húzott egyre lejjebb.

Nagyon sötét volt...

Természetesen börtön lett a vége. Ott kezdett tisztulni az ég. A zárkatársaim átható tiszta tekintete egyenesen elvezetett Gábor és Péter missziós szolgálatáig. Először a kíváncsiság, a tanulási ösztön miatt, később már azt vettem észre, hogy hiányzik, várom a pénteki alkalmat. Éreztem, hogy változáson megyek keresztül. Álmodni sem mertem volna, hogy eljön 2005. augusztus 14.

Szabadultam, még csak a börtönből. Pénteken kérdeztem: – Nem gond-e? Esetleg ha? Elmennék oda, ahova ők járnak, az Erzsébeti Gyülekezetbe. Óvatosan kérdeztem, mert tartottam a választól. Tartottam, mert mi lesz, ha nem, és mi lesz, ha igen?! Akkor oda is kell menni, be is kell lépni a kapun. Elvisz-e oda a lábam? Még én sem tudtam. Bűnöző vagyok, most szabadultam, és gyülekezetbe szeretnék menni, „emberek” közé! Megtörtént! Lábam elvitt, be is tértem a kapun. Első perc-től kezdve olyat tapasztaltam, amit már rég nem. Idősek, fiatalok szeretettel fordultak felém, mintha én is normális ember lennék. Hihetetlen volt. Gondolkodóba is estem: miért? Mi lehet ez? Van-e valami oka? Ilyen múlttal miért fogadtak így? Ez az őszinte, önzetlen szeretet itt marasztalt. Sőt! Ösztönözött, hogy próbáljak keresztyénné válni. Háttha én is tudok szeretni!

Ez sikerült. Rendszeresen jártam imaházba, olvastam, tanultam. Feltettem magamnak és Péteréknek a kérdést: hogyan lehet megtérni? Az ő és családjuk életén keresztül láttam keresztyén családok hétköznapjait, normáit, ugyanis hetente találkoztunk, olvastunk a Bibliából és együtt vacsoráztunk. Ez nagy megtiszteltetés volt számomra. Válaszuk után bizonytalan lettem, mert értettem, miről van szó. Bonyolult lett. Minden gyülekezetünkben volt bemerítés, ráadásul nem láthattam.

Ekkor hallottam a törekvők órájáról. Jelentkeztem lelkipásztorunknál, Almási Mihálynál. Emlékszem, első kérdésem: Mit kell tennem azért, hogy megtérhessek? Lelkipásztorunk beszélt a magunk által felállított akadályokról és megkérdezte: – Mi az akadály? Ekkor minden olyan egyszerű lett, világos. Hát ott van előttem, ezer, meg ezer éve a miénk a Megváltás!

Ei kellett csak fogadnom! Hálával, köszönettel tartozom az Úrnak, hogy kiemelt, hogy munkálkodik bennem és óvó keze a mai napig kísér utamon!

Dömötör István (Szeretet-Szolgálat)

* Elhangzott Pesterzsébeten augusztus 14-én, a bemerítés előtt.

KÉPES HÍREK

Kiskunhalas–Pesterzsébet

Szeptember 18-án a Kiskunhalasi Baptista Gyülekezetből több mint negyvenen látogattak Pesterzsébetre. Egész nap ők szolgáltak. Igével: *Katona Béla* lelkipásztor, a Hakapella férfi kvartett, az énekkar és persze sokan mások. Jó volt együtt lenni.

A kiskunhalasi férfi kvartett (Hakapella) énekel Pesterzsébeten.

A Pesterzsébeti Gyülekezet a halasi imaház befejezéséhez járult hozzá, az adományt *Laczkovszki János* gyülekezetvezető presbiter adta át *Kádár Péter* testvérnek, aki nagy lelkesedéssel és szakértelemmel koordinálja az építkezést.

Pócsmegyer

Október 2-án tartotta hálaadó ünnepét a Pócsmegyeri Gyülekezet. Egész nap a pesterzsébeti fiatalok szolgáltak. Igét hirdetett *dr. Almási Mihály* lelkipásztor. A hálaadó evangélicizáció végén 2 fiatal döntött az Úr Jézus követése mellett. A 15 tagú gyülekezet szeretettel fogadta a vendégeket. Délben közös ebéd volt. Délutánra átjöttek a tahitótfalusi testvérek és máshonnan is sokan. Megtelt a szép új imaház, amely önmagában is biznyságtétel a mintegy 1000 lelkes faluban. Nagy öröm az is, hogy a kis gyülekezetben az idén négyen merítkeztek be az Úr Jézus példáját követve.

A pócsmegyeri gyülekezetben Nagy Sándor lelkipásztor üdvözlí a vendégeket

Dömötör István és Almási Mihály

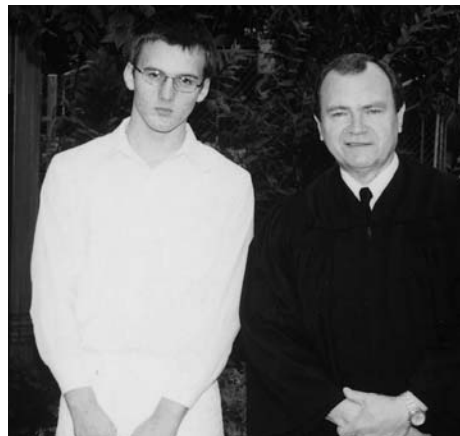
mötör István testvérünk biznyságtétele olyan átütő erejű volt, hogy annak hallatán döntésre jutott Tóka Ágoston, akinek nem a kábítószer vagy a börtön, hanem a megfelelés kényszere jelentett problémát. Az ő bmerítése augusztus 28-án volt. Azért imádkozunk, hogy ez a sorozat ne szakadjon meg. Lelkipásztorunk azt mondta, ha kell, kéthetente is tartunk bmerítést. Adja az Úr, hogy így legyen!

– erzsébeti tudósító –

Újabb bmerítések Pesterzsébeten

Amint arról korábban hírt adtunk, ez év május 22-én 13 fehér ruhás tett biznyságot hitéről és merítkezett be gyülekezetünkben. Augusztus 14-én újabb bmerítést tartottunk. Ekkor az Úr egy mélységet megjáró fiatalbembert fogadott magához. Dö-

Tóka Ágoston és Almási Mihály

A kis gyülekezet gyermekeinek hálaadó napi szolgálata

A pesterzsébeti fiatalok kórusa énekel

Nagyon „depi” vagyok!

Alkalmom szüli a tolvajt. De vajon ki szüli az alkalmat? – Kissé aggályosan veszek részt mostanában bizonyos összejöveteleken. Ezek tulajdonképpen – nagyobb részt – istentiszteletek lennének, de nekem hiányérzetem van minduntalan, mert vagy kezdetük nincs, vagy végük, csupán nekem van végem, látva és hallva e kuszaságot.

Annak idején még úgy tanultuk, hogy az istentiszteletet imádsággal illik megkezdeni. Megszólítjuk ezzel Istent, hogy méltóztassék közénk jönni, időzzék velünk, áldjon meg bennünket szentséges jelenlétével. A végén pedig ugyanezekért szoktunk hálát adni. „Istenért volt kezdete, úgy léssen végezete...”, ahogy egyik énekünk mondja.

Már a megnevezéssel is problémáim vannak. Ha istentiszteletet tartunk, akkor miért mondunk „alkalmat”? Egy akármilyen „sima”

testvéri találkozás sem alkalom, hanem lehet konkrét megnevezése. Például imaóra, bibliaóra, ifjúsági óra, énekóra, stb. Esetleg valamilyen speciális istentisztelet, mint bemerítési, menyegzői, jubileumi, stb. istentisztelet.

Nem kellene az Isten előtti megjelenésünk alkalmait szürke „alkalommá” silányítani! Ebben azonban az is megkívántatik tőlünk, hogy Isten jelenlétéhez méltóan viseljük magunkat, és valóban legyen és maradjon istentisztelet az az egy vagy két óra, az a lelki találkozó, melyet ekként nevezünk.

Utazom a vonaton. Két feldúlt arcú fiatal hölgy beszélget.

- Hogy vagy?
- Borzalmasan!
- Mi a baj?
- Olyan depi vagyok, hogy mindjárt öngyi leszek!

Ezt a sítlust kezdik meghonosítani gyülekezeteinkben a mi drága fiataljaink. Mert ők az imiben ifi konfit tartanak, ahol a gyülitől függetlenül imáznak. Esetleg a tizsi bácsi is ott lehet.

Sajnos, ez nemcsak stílus-kérdés. Tudom, hogy a fiatalok mindig szerettek másként beszélni, másként élni, más stílus szerint lelkizni. De az a tapasztalatom, hogy itt a lelki élet színvonalának lejáratasáról van szó. Nem hiszem, hogy nekünk kellene megtanulnunk és beszélnünk a világiás „szlenget”. Hadd tanulják meg a mi nyelvünket (a Biblia nyelvét) azok, akik bejönnek gyülekezeteinkbe.

Remélem, a Bibliát nem fogják átírni hulligán stílusban senki kedvéért. Sőt, inkább azt tapasztalom, hogy a fiatalok között újra népszerűsödik a régi Károli-fordítású szöveg – a maga veretes, patinás nyelvezetével.

Gerzsenyi Sándor

Fotópályázat

A Jó Pásztor Alapítvány fotópályázatot hirdet. Pályázni lehet régi egyházi, gyülekezeti, konferenciái, bemerítési és egyéb közösségünkhöz kapcsolódó, 50 évesnél régebbi képekkel. Várjuk továbbá régi, nagy baptista családok fotóit is. Bizonyára minden családban a féltve őrzött „kincsek” közé tartozik egy-egy nagy- vagy dédszülő, esetleg még korábbi családi fénykép, amely már megtért baptista elődöket ábrázol.

Ilyen, a múlt század első feléből való családi képeket kérünk beküldeni, melyeket számítógépre vitel után természetesen visszaküldünk. Kérjük azt is, hogy a fénykép mellé írják meg a képen látható személyek nevét, esetleg más adatait is, amennyiben ismerik azokat. A beérkező képeket zsűri bírálja el és a legrégebb és legszebb fényképek beküldői jutalmat kapnak. Az erre alkalmas nyertes képeket a Jó Pásztor lapban folyamatosan közreadjuk.

A Jó Pásztor minél régebbi, minél több közösségi kötődésű, minél jobb minőségű fotókat vár.

Az olvasói tábor telefonon, SMS-ben, e-mailen vagy levélben is szavazhat a fotókra. A legtöbb szavazatot nyert beküldő értékes jutalmat és kitüntető diplomát kap.

A pályázati képek beküldési határideje:

2005. november 20.

Bauer József (1862–1940) lelkipásztor és családja 1907-ben Pressburgban (Pozsony). Hamburgban végzett teológiát (1895), 43 éves aktív szolgálati éve alatt soha sem volt beteg. Szolgálati helyei: Ternitz, Bécs (1899–1901). Pozsony (1901–1914), Csepel-Budafook (1914–1920), Bonyhádi körzet (1920–1931). 18 évben át szerkesztette a kelet-európai németnyelvű baptisták lapját, a „Friedensklänge”-t, 7 évben át volt a budapesti baptista szeminarium irányító testületének tagja.

Álló sor: Bauer Johann, Nittnaus Elsa, ifj. Bauer József. Első sor: Bauer Anna, B. Emma, Bauerné Nittnaus Erzsébet, B. Martha, B. Mária, Bauer József lelkipásztor, B. Franz, B. Eduard.

Kilenc gyermeke mind hívó lett. Utódainak egy része – unokái, déd- és ükunokái – a csepeli gyülekezet tagjai.

Letenni!

Rég volt. Szóablakok nyíltak,
ahogy szemtől-szemben állva,
beszélgettünk, s beléltam
nagyon mélyen a szívedbe,
titkaiba gondjaidnak.

Kértelek, hogy mindet tedd le,
bízd a leghatalmasabb,
legszeretőbb, örök kézre,
s gondtalan leszel, szabad!
„Így!” – és letettem egy könyvet.
Mosolyogtál. Tudtam én is,
hogy könyvet letenni könnyebb,
mint az örök Segítőre
bízni-vetni gondokat.
„Letehetem. De elkísér,
amit olvastam belőle!”
– mentegtetd még magad.
„Akkor ne úgy, mint a könyvet!
Akkor mint egy nagy követ!
Mért nyomná, gyötörnék szegény
szívünket a gondkövek,
ha szabad mindet letenni,
nem hordozni terheket,
s olyan gondtalanná lenni
újra, mint a gyermekek!”

Mit feleltél, nem emlékszem.
Régen túl vagy minden gondon.
De ha rámnehazedik,
akárhányszor csendesesen, elmondom:
Letenni, mint a követ
Atyám kezébe – egészen!

Túrmezei Erzsébet

Képes beszámoló a Hívő nevelőszülők I. találkozásjáról

(Tahi, 2005. augusztus 13.)

**Jövő nyáron újra lesz találkozó, de
akkor már nemcsak a nevelőszülők-
nek és gyermekeiknek, hanem
azoknak a családoknak is, ahol
örökbefogadott gyermekek
élnék.**

Két boldog gyerek

**Amíg a szülők előadásokat hallgattak
és beszélgettek aktuális örömeikről,
gondjaikról, a gyerekekkel a KEGYE-
LEM Alapítvány munkatársai foglal-
koztak**

A Jó Pásztor Alapítvány minden hozzánk érkező adományt a megjelölt célra fordít.

Köszönjük a magyarországi és a határon túli árvizek károsultjainak küldött összegeket és a Sri Lankai Árvaház építésének támogatását. Köszönjük, hogy Kedves Olvasóink adománya lehetővé tette, hogy immár második évfolyamába léphetett a Jó Pásztor folyóirat.

Szeretettel kérjük mindazokat, akik szívesen olvassák a lapot, és szeretnék, hogy másokhoz is eljusson, továbbra is támogassanak minket imádságaikkal és adományaikkal.

Az Úr áldását kívánjuk minden Kedves Olvasónk életére.

A szerkesztőség.

Egy másik gyereksarok

Újváriné Szabó Anikó (előadó) Tóka Szabolcs (zenei vezető) Tóka Melitta (szólista) dr. Almási Mihály (előadó) és a találkozót szervező Gyebnár házaspár az ebéd utáni kávézás közben.

Egy játék a sok közül

A Kegelem Alapítvány munkatársai: a Fábián házaspár, Szabó Tivadarné és Cservenyák Ildikó

Gyebnár Viola és néhány boldog gyerek

A végére azért mindenki elfáradt...

Családi találkozó

Egy-egy család története mindig izgalmas, a találkozás pedig örömteli. Az unokatestvérek még csak ismerik egymást, de azok gyermekei már gyakran nem. Ilyen örömteli és meglepetésekben is gazdag volt az Almási-találkozó, amelyet Kiskunhalason július 23-án tartott a család. Mintegy nyolcvan lehettünk együtt. A leggyakoribb kérdés – különösen a fiatalok és gyermekek között persze ez volt: „Te ki vagy?” – s aztán jött a „bemutatkozás”, hogy tudniillik az illető, kinek a kije. Az egész nap a hálaadás jegyében telt el. Sokat beszélgettünk arról, hogy Isten kegyelme hogy nyilvánult meg elődeink életében, és hogy tapasztaljuk ugyanazt az áldást mi. A végkonklúzió pedig: „Kegyelem minden”.

Az Almási család tagjai, azok, akik el tudtak jönni a találkozóra (és akik éppen együtt voltak, amikor a fénykép készült).

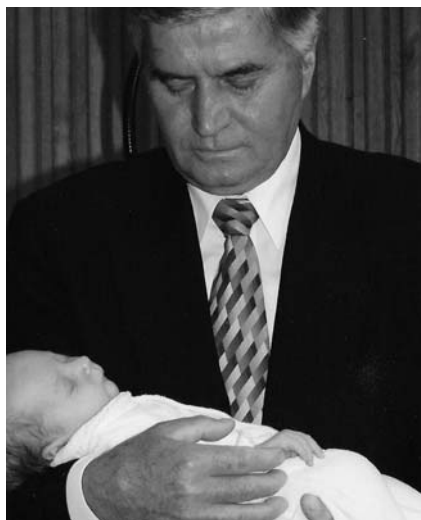
„Te velem vagy...”

A 23. Zsoltárt gyermekkorunktól kívülről tudjuk, mégis megdöbbentő, amikor egy-egy szeretünk kórházi ágya mellett gondoljuk vagy mondjuk újra:

„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.
Füves legelőkön nyugtat engem,
és csendes vizekhez terelget engem.
Lelkemet megvidámítja,
az igazság ösvényein vezet engem az ő nevéért.
Még ha a halál árnyékának völgyében járok is,
nem félek a gonosztól, mert te velem vagy...”

Ilyen megdöbbentő élményem volt szeptember 24-én, amikor a Péterffy Sándor utcai kórház intenzív osztályán megálltam Révész Benjámint ny. lelkipásztor ágya mellett. Igen, a halál árnyékának völgye félelmetes, de mi mégse félünk, mert nem vagyunk egyedül, az Úr, a mi Pásztorunk ott is velem van. Révész testvér szolgáló élete, hűséges ragaszkodása az Igéhez és közösségünkhöz, példa lehet előttünk.

Nem tudom, értette-e, amit mondtam neki, de azt igen, hogy „az Úr meghall imát, jóvolta ez, nem érdem...” Imádkozunk hát tovább! Tudjuk, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, van visszaút a Jó Pásztor segítségével, de azt is, hogy az Ő akarata, döntése bölcsőbb, mint a mi vágyaink. Tegyük Révész testvért imánkban – más betegekkel, gyász-

Révész Benjámint ny. lelkipásztor testvér, korábbi missziói alalnök, gyermekbemutatás alkalmával imádkozik Lőrík Bálintért, Lőrík Levente lelkipásztor kisfiáért 2005. június 12-én.

lökkel, szomorú szívűekkel együtt – a Jó Pásztor kezébe, akire ifjú korában ő is rábízta magát!

– am –

*

Lapzártakor vettük a hírt, hogy Révész Benjámint testvért október 2-án hazaszállította az Úr.

– a szerk –

HEGYEKET

MEGMOZGATÓ ERŐ

Élt két egymással szemben álló törzs az Andok-hegységben, egyik a síkságon lakott, a másik a magas hegyekben. A hegyek között élő nép egy napon megtámadta a síkságon élőket, és fosztogatásuk során elraboltak egy kisgyermeket, akit magukkal vittek fel a hegyekre.

A síkságon élő emberek nem tudtak hegyet mászni. Egyet sem ismertek azok közül a fortélyok közül, amelyeket a hegyen lakók használtak, és azt sem tudták, hol találhatják meg őket, vagy hogyan akadjanak a nyomokra a meredek terepen.

Ennek ellenére kiküldték a legjobb harcosaikat, hogy a hegyre feljutva visszaszerezzék az elrabolt kisgyermeket.

A harcosok több hegymászási módszert is kipróbáltak, ám több napi erőlködés után is mindössze néhány száz métert haladtak fölfelé. Reménytelennek és csalódottnak érezve magukat, úgy látták, hogy semmi értelme tovább próbálkozniuk, és felkészültek arra, hogy visszatérjenek a síkságon fekvő lakóhelyükre.

Miközben a felszerelésüket csomagolták, meglátták a gyermek anyját, amint feléjük közeledett. Azonnal rájöttek, hogy ő már lefelé tart a hegyről, ahova ők képtelenek voltak feljutni.

Aztán észrevették, hogy a gyermeket is magával hozza a hátára szíjazva. Hogyan lehetséges ez?

Egyikük köszöntötte az asszonyt, majd így szólt: „Mi nem tudunk felmászni erre a hegyre. Hogy voltál képes erre te, ha mi, a falu legerősebb és legügyesebb emberei képtelenek voltunk?” Az édesanya egy rövid vállrándítás után ezt mondta: „Nem a ti gyermeketek volt.”

A szülői szeretet képes szembenézni még a legnagyobb akadályokkal is! Ennek legsodálatosabb példája a mennyei Atya szeretete, aki Jézus Krisztusban testet öltött és szembeszállt a bűn akadályával, szembeszállt a halállal is, hogy megmentse az embert, akit ő teremtett!

(Visszhangok)

Van vigasztalásunk, mert van Vigasztalónk

A nagy részvét mellett az égi vigasz is körülölelte azt a gyászistentiszteletet, amelyen Nagy Sándorné Kolozs Julianna testvérünkötől búcsúztunk szeptember 23-án a pestlőrinci temetőben. A vigasztalás ígét Szegedi Tivadar rákoshegyi lelkipásztor hirdette. A nekrológót Révész László ny. lelkipásztor olvasta föl. A gyászistentisztelet kezdetén Mónus Dániel nyugalmazott lelkipásztor imádkozott, a végén dr. Almási Mihály pesterzsébeti lelkipásztor. A Vox Nova Férfikar és a pesterzsébeti vegyeskar énekelt.

Nagy Sándorné, Kolozs Julianna

Elhunyt testvérünk 86 esztendőit kapott a kegyelem Urától. A szokatlanul nagy számú részvétnyilvánító gyülekezet arról tett bizonyosságot, hogy nem felejtette el testvérünk szolgáló életét. A kiterjedt rokonság soraiban természetesen jelen voltak mind a Kolozs, mind a Nagy család tagjai.

Különösek Isten útjai. Egy lelkipásztor családból való leány, aki kiválóan tanult, szerette az irodalmat, országos szavalóversenyeket nyert, a polgári iskola elvégzése után a Bibliái Leányiskola növendéke volt, a végzős teológiai

hallgató majd lelkipásztor Nagy Sándor testvér oldalán bontakoztathatta ki istenadta tálenumait a gyülekezeti és az országos női misszióban. Több választási cikluson át volt a Jótékonyági Bizottság női szekciójának vezetője.

Emlékezem azokra az alkalmakra, amikor Nagy Sándor testvérék Jánoshalmáról átjöttek Kiskunhalasra egy-egy ünnepi alkalomra szolgálni, az 1950-es évek elején. Néhány alkalommal vendégeink voltak otthonunkban. Szoros

baráti és testvéri szálak kötötték össze a Nagy és az Almási családot. És emlékszem arra, amikor – néhány évvel ezelőtt – Juliska névvel Pesterzsébeten először találkoztam a gyülekezetben. Megkérdeztem: „Hogy tetszik lenni?” Kedvesen mosolygott és elmondta, hogy éppen mije fáj. Beszélgettünk, vigasztaltam. Végül abban maradtunk, hogy egészen jól van. Ettől kezdve bármikor érdeklődtem hogyléte felől, mindig így válaszolt a tőle megszokott kedves mosollyal: „Köszönöm, jól vagyok, nagyon jól!”

Nagy öröm volt számára, hogy súlyos beteg férje még megérte az 50. házassági évfordulót. Így emlékezik erre László fia:

„1990 márciusában készültünk az 50 éves házassági évfordulóra. Az ünnep előtti napokban agyvérzést kapott édesapám, de egy székere ültetve be tudtuk vinni a pestlőrinci imaházba és egy nagyon szép ünnep keretében megtörtént a megemlékezés. Édesapám még tevékenyen részt tudott venni az ünneplésben – utolsó hangos imáját mondta el csodával határos módon – csodálatosan. Négy nap múlva meghalt.”

Itt eggyel kevesebben vagyunk, de odaát egy buzgó hívő testvérrel növekedett a menyei gyülekezet. A Jó Pásztor vigasztalását kívánjuk a gyászolóknak.

Almási Mihály

Az Igével mérd

Mindig az Igével mérd magad.
Nézd, az idő hogy elszalad!
Kérd számon magadtól a tettet:
Kérdezd meg mit, s miért is tettet?
– Az Igével mérd az életed!

A szavaidat, a szíved mélyét
őrizd, vigyázd! Mércével mérd
mikor, mit, s miért is tettet?
Kérd számon magadtól a tettet!
– Az Igével mérd az életed!

Páskulyné Kovács Erzsébet

KÖNYVAJÁNLÓ

Jó szívvel ajánljuk dr. Almási Mihály: Kegyelem minden című könyvét, mely B5-ös méretben, 784 oldalas terjedelemben, 250 fekete-fehér és több mint 300 színes képpel 4400 Ft + 600 Ft postaköltségért megrendelhető a Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálatnál a mellékelt csekk felhasználásával.

Személyesen is megvásárolható a 06-20/886-0712-es telefonszámon történő előzetes egyeztetés után.

A könyv teljes tiszta bevételét az Alapítvány karitatív célokra fordítja.

Címünk:
Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálat
1751 Budapest, Pf. 279
E-mail: jopasztor@baptist.hu
Tel.: 06-20/886-0712

GYERMEKREJTVÉNY

Kedves Gyerekek!

A mostani kérdéssor Elizeus próféta életéhez kapcsolódik. Ha figyelmesen elolvassátok Elizeus történetét a Bibliából, akkor válaszolni tudtok az alábbi kérdésekre. A válaszok után írjátok oda az ígehelyet is.

Beküldési határidő: 2005. október 31.

1. Mit csinált Elizeus, amikor Illés próféta rátalált?
2. Milyen hosszú volt Elizeus haja?
3. Miért találták üresen a bélpoklosok az arámok harci táborát?
4. Milyen növényből főztek levest a prófétatanítványok, amit aztán nem mertek megenni?
5. Hogy hívták Elizeus szolgáját? Mi lett a veszte?
6. Hány fejszéje volt a prófétatanítványoknak?
7. Mi történt az arámi rablócsapattal, amikor el akarták fogni Elizeust Dótánban?
8. Mi volt Naamán tisztsége?
9. Hogyan gyógyult meg Naamán a betegségéből?
10. Mi célból sokszorozta meg az olaját Elizeus az asszonynak, akinek meghalt a férje?

Az augusztusi rejtvény helyes megfejtése:

30 éves korában merítkezett alá Jézus. 3 napig volt vak Pál a damaszkuszi úton látott látomása után.

7 pecsétet bontanak fel a Jelenések könyvében.

40 napot töltött Jézus a pusztában.

150 napig áradt a víz a földön az özönvíz idején.

20 könyök hosszú volt a repülő iratkeres Zakariás látomásában.

75 éves volt Ábrahám, amikor útra kelt Kánaán felé.

4-féle talajról beszél Jézus a magvakról szóló példázatában.

5 kenyér állt rendelkezésre az ötezer ember megvendéglésekor.

42 csúfolódó gyereket téptek szét a medvék Elizeus idejében.

Helyes megfejtést küldtek be:

Szabó Máté (Debrecen), Szarka Dávid (Budapest), Török Dávid (Debrecen), Szabó Anna (Tiszaföldvár), Ábrahám Sára (Alsógöd), Andrásik Johanna (Hajdúszoboszló), Andrásik Áron, (Sződ), Tóth Pál Mátyás (Budapest), Lovász Debóra (Budapest), Baka Dorián (Budapest), Lesták Bence (Budapest) Széll Áron (Budapest), Széll Dávid (Budapest), Somogyi Ádám (Budapest), Tarcsi Dániel (Berettyóújfalú), Szabó Dávid (Budapest), Frank Áron (Berettyóújfalú), Kovács Áron (Pócsmegyer), Jámbor Dávid (Debrecen), Lami Rebeka (Tuzsér).

Gratulálunk!

A jutalmakat postán küldtük el.

Szép rajzot küldtek:

Jámbor Ádám (Debrecen),
Török Dávid (Debrecen).

A „Jó Pásztor”-t mindenkinek ingyen megküldjük, aki azt kéri. Lapunk célja az evangélium terjesztése, a közösség összefogása. Ezért közlünk minden korosztály számára írásokat, rejtvényt, éneket, verset, bizonyágtételt, bibliai tanítást. A lap 2500 példányban jelenik meg. Mind az előállítás, mind a postázás költsége tetemes, amelyek fedezésére szívesen fogadunk adományokat. Minden munkatársunk ingyen, szeretetből dolgozik. Missziós céllal több példányt is küldünk azoknak, akik azt kérik. Isten áldása kísérje Olvasóink és Támogatóink életét!

A szerkesztőség

Jolika írni tanul

Kisiskolás koromban sokat játszottunk a Pogánytemető dombján. Nyáron pokrócba csavarodva gurultunk le róla, télen meg hógolyót görgettünk lefelé. A kis hólabdából hatalmas gömböc lett a friss puha hóban. Útközben minden hó rátapadt. Hóembert építettünk belőle.

Az én szívem is olyan volt, mint egy kis hógolyó. Amerre forgott, rátapadt a hírek és élmények friss hava. Abban az időben sok féltelmes, riasztó dolog történt, azokkal lett tele a szívem. A háború felszította a gyűlölet tüzeit, hát én is gyűlölködtem. Természetesen találtam ezt az érzést.

Ellenségemnek tartottam mindenkit (személyt és országot), akik rászolgáltak a megvetésemre. Még nem is tudtam, mit jelentenek azok a hírek, hogy a katonák elviszik „krumplit pucolni” a nőket, de ahogy mondták az emberek, abban iszonyat ult.

Az édesapám négy és fél évig volt „CCCP” lágerekben, sokat szenvedett és betegesen jött haza. Nekünk itthon a legnagyobb nyomort kellett megélni. Nem, nem tudtunk ezekre mentséget találni. Roknaink nagy veszteséget szenvedtek el az új országhatár kijelölésekor. Két édesanya (anyukám húgai) veszítették el gyermekeiket. Ki méri fel a kárt?

1956-ban új reményeink foszlottak semmibe, és a tankok újra törtek-zúztak. Fiatalok ezrei haltak meg, vagy hagyták el féltelmükben a szüleiket, a hazát. A megtorlás évei kegyetlenek voltak. Csak gyúlt, gyúlt a harag.

Ekkor már tudatosan vállaltam hovatartozásom, magyarságom és keresztyén hitvallásom. Lélekben ellenálltam mindennek, ami politika volt. Azt gondoltam, így fogom leélni az életemet. Nincs mód a lelki szabadulásra, mert a körülményekben semmi javulás nem mutatkozott.

Egyszer mégis próbatétel elé álltam, ennek ereje nagyobb volt minden addigi keserűségénel.

Az történt, hogy új első osztályt kaptam. Ilyenkor (14-szer volt első osztályom) mindig nagy lelkesedés, gyönyörű tervek és ünnepélyes érzés ragadott el. Csodálatos dolog bevezetni az „írástudatlan” apróságokat a be

tűvetés és az olvasás világába. Magam élveztem legjobban ennek a helyzetnek mester-ségbeli és művészi fogásait.

Akkor is így vártam az évet. A szülőket nyugtattam, terveimet előadtam és állítottam, hogy mindenkit eredményesen fogok tanítani.

Reggelenként az aulában gyűjtöttem össze a csibe-csapatot, velem jöttek fel az emeleti tanterembe. A szülőktől a kapuban elváltunk. Egy apuka ennek ellenére felkísérte kislányát az osztályba. A terem végén levette a gyermek kabátját, egyik utolsó padba betette a táskát (még nem is volt ültetés). Aztán leguggolt a gyermek elé és csókolgatta a kezét. Először az egyiket, aztán a másikat.

A tanári asztaltól figyeltem a különös jelenetet. Még soha nem láttam hasonlót. Ez több volt, más volt minden addig látott szeretetnél. Megdőbentett és elérzékenyültem tőle.

Az apuka felállt, kiegyenesedett és hozzám jött. Elcsukló hangon mondta:

– Jolika keze nem jó. Agyvérzés. Kérem, segítsé! – Ezután gyorsan eltűnt.

Válaszolni sem tudtam. Megnéztem a névsort, az adatokat. Azt hittem, nem jól látok. Jolika szülei orosz katonák voltak. A gyermek agyvérzéssel született.

Volt min elgondolkodnom. Eszembe jutott a gyermekkorom és minden.

Aztán szemügyre vettem a kislányt. Társzemű, mosolygós tünemény volt. A szeme őszinte bizalmat árasztott, és örült, hogy már ő is iskolás. Szeretettel kapaszkodott a tekintetembe, szinte odaadta magát nekem. Megható pillanat volt.

Ezután megláttam a kezét. A jobb keze egy apró csecsemő kéz volt, írásra alkalmatlan. A bal keze szép, erős, láttam, az lesz az író-kéz, ha ugyan meg tudom tanítani írni. Nem könnyű és nem is vállaltam öelötte, hogy balkezes gyereket „átállítsak” jobb kéz használatra, most pedig ennek ellentéte várt rám, és órá. Hirtelen eszembe jutottak az erről a témáról olvasott cikkek. Nem sok jót vártam ettől.

Ahogy elnéztem ezt a tündéri gyermeket a kétféle kezecskével, megértettem, miért csókolgatta az édesapja.

Talán bocsánatot kért, amiért küzdelme-sebb életet adott, mint szerette volna; talán az életét kínálta fel cserébe, Jolika jobb kezéért; talán a szeretetéről biztosította a kicsikét, élete minden pillanatára. Nem tudom.

A katona (természetesen rendfokozatokkal, de az most nem számít) csatákban edzett ember, aki küzdött élet-halál helyzetekben, ölt és maga is vérzett; végül élvezhette a „győztes” szerepét. Mégis vesztésként láttam

a gyermeke előtt meghajolni, mert volt egy ellenség, amely őt győzte le, megnyomorítva legdrágább kincsét, a gyermekét. Boldogtalanabbnak látszott, mintha elvesztette volna a saját jobb kezét.

Gyorsan pergett előttem egy film. Leg-alább 20 évet forgatott le bennem. Aztán tömör kérdéssé zsugorodott:

– Szabad-e bármit felrónom ennek a családnak? Szabad-e Jolikát büntetnem a saját béna gyermekei miatt?

Tudom-e szeretni ezt a gyermeket, ha a szívem gyűlölettel van tele?

Éreztem, a szívem átforrósodik, és erősebb érzés a gyermek iránti szeretetem, mint a magam fájdalma. Tudtam, szeretni és segíteni fogom ezt a kislányt, nem gondolok a szülei pozíciójára, csak a tanítványomra.

Ezután könnyű szívvel megsimogattam fekete, csillogó haját. Jolika abban a pillanatban hozzám bújtt és megölelt. Az egyik keze ölelt, a másik erőtlenül csüngött. Akkor az erős kezével megfogta a gyengét és rátette a derekamra, hogy az is öleljen meg.

A szívem kalapált, nem is láttam a könnyeimtől. Felkaptam, megöleltem, megcsókoltam kedves kicsi arcát.

Másnap újra felkísérte az édesapja és újra leguggolt elé. A szemük egy magasságban volt és látható módon beszélt a tekintetük. Értették egymást. Kérés és ígéret, biztatás és erő áradt egyiktől a másikhoz. Ugyanaz a lélek vándorolt, mert az édesapa ugyanolyan sérült volt, ha nem sérültebb, mint a gyermeke. Aztán csókolgatta a kezecskéket.

Vártam az áldozati szertartás végére, majd odamentem hozzá. Nyugtattam, ahogy tudtam. Felajánlottam a szeretetemet, a türelmem és a tudásom.

Mély, belső zokogás rázta az erős katonát.

Attól a naptól fogva én is tanultam írni. Meg kellett tanulnom bal kézzel, tükörfírás-sal vezetni a ceruzát, betűt képezni és összekapcsolni szavakká. Minden napra kétféle módszert próbáltam elsajátítani, hogy a legkisebb megerőltetés nélkül tudjon írni. Megfogtam kis párnás kezét, vezettem vele a ceruzát, elkentük a tintát és jókat nevtünk a kudarcokon is.

A „mama” szó leírásakor bejött az édesanyja is, hogy megköszönje a segítségemet. Fáradt, lelki beteg, szerencsétlen asszony beszélt az életéről. Csak sajnálni lehetett.

Jolika gyönyörűen írt, a tanév végén megnyerte a szépírás versenyt. Más tantárgy-ból is kitűnő lett. Mindenki szerette őt.

Bizonyítványosztáskor odavitte apjához a szép eredményt és megköszönte a segítséget.

Az édesapja – ott a teremben a sok szülő előtt – leguggolt ismét és ő is megköszönte kislányának az igyekezetét. Ő tudta, mit jelentett gyermekének az az esztendő. Aztán csókolgatni kezdte a kezét, a kisbabát és az írástudót.

Mélységes csend lett. Még a méhek se jöttek be a kitárt ablakon. A lélegzetet is visszafojtva vettük. Mindenki könnyezett.

Ebben az ünnepélyes csendben elhagyott engem a szívem. A szívem kérge, terhe, ítélete leolvadt, mint a puha hó tavasszal.

Határtalan lett minden, a szívem is és a világ is. Belefértek a lelkembe olyan emberek is, akik azelőtt nem kaptak volna benne helyet. Nemcsak helyet kaptak, de megbecsülést, tiszteletet is, emberi értékeik szerint.

Jolikát pedig nagyon szerettem, a csecsemőkéz feletti anyáskodásért, a rakoncátlan balkéz iránti türelméért, a bátorságáért és igyekezetéért, a szülei szomorúságának kezeléséért.

Nagyszerű dolog volt Jolika tanítása és a saját írás-tanulásom. Soha nem felejttem el! Jolika írt ballal jobbul, én meg jobbal balul. Ő azért tanulta az ábécé betűit, hogy elmondhassa vele az emberek iránti szeretetét, én meg azért, hogy megtanuljak általa szeretni.

Frittmann Lászlóné

Fára mászók

Kíváncsi gyermek magas fára mászik,
Reménykedve, hogy fönt fészket talál.
Ne bántsad őket! Kíváncsi szerelmed
E csöpp család számára gyors halál!

Egy ifjú lombos gyümölcsfára mászik.
Gyönyörűt termés integet felé.
Egész kosárral szededet belőle.
Lent mosolygó leány siet elé.

Zákeus sudár fügefára mászik.
Meglátja tán Jézust, ki arra jár.
Egy család sorsát dönti el egy mondat:
Zákeus, kérlek, hamar szállj alá!

Te is emelkedj ki a vak tömegből,
Hogy találkozzék Jézusod veled,
És mondhassa, mint egykor Zákeusnak:
Ma megtaláltad üdvösségedet!

Gerzsenyi Sándor

OLVASÓI LEVELEK A KEGYELEM MINDEN CÍMŰ KÖNYVRŐL

A könyvet a férjem vásárolta meg. Amikor megláttam a vastagságát, elhatároztam, hogy ez az a könyv, amit én nem fogok elolvasni. Mivel azonban a nyári szünet hosszú volt számomra, egyik nap mégiscsak kezembe vettem. Az elejétől meghátráltam, és gyorsan átlapoztam. Egyszer csak azon vettem észre magam, hogy nem tudom a könyvet letenni. Egyre jobban megvilágosult előttem, hogy milyen találó címet adott a szerző a könyvnek. Elődei és az ő élete alapján is nyilvánvalóvá vált számomra, hogy „kegyelem minden” az ember életében. Érdemes Istenre bízni életünket, mert minden javunkra válik, amit Tőle kapunk.

Nagy hatással volt rám ez a családrajz, hiszen tudom, hogy hiteles, mert személyesen ismerem az írókat. Lelkesedéssel meséltem gyermekeimnek Almási testvér egyik-másik történetét. Egy idő után azt vettem észre, hogy a könyv időnként feltűnik a lakás különböző helyiségeiben (pl. fürdőszoba). A 20 éves fiamnak leginkább a jó humorral megírt motoros és autós élmények tetszettek. Nagylányom dicséretére válik, hogy az elejétől olvassa a könyvet.

Jó szívvel ajánlom fiatalabbaknak és idősebbeknek is a saját családom példájából kiindulva. (MPV – Budapest)

Először találmra olvastam bele a könyvbe. Éppen családi kerti sütögetés volt nálunk, így „felolvasóest” lett a dolog vége. Sokat neveltünk aznap este. A történetek annyira életszerűek és magávalragadóak, hogy elhatároztam, elkezdem az elejétől és kiolvasom, bármily méretes is a kötet. Azóta a múlt század legelejétől követem végig az Almási család fordulatos történetét. Rendkívül izgalmas számomra az elbeszélések, ez egyrészt a szerző humorának, másrészt annak köszönhető, hogy a maga természetességében magyarázza Isten mindennapi vezetését. Sokat tanulok tőlük arról, hogy jobban járunk, ha rá bízunk az életünket, mintha a saját fejünk után megyünk. Ezt, bevallom, nekem még gyakorolnom kellene...

A könyv sajnos ritkán kerül a kezembe, mert bár csak négyen vagyunk a családban, valaki mindig olvassa! A legjobb benne az, hogy mindenkinek megvan a saját kedvenc része. (MD – Budapest)

„Jó bornak nem kell cégér!” avagy a jó könyvet szükségtelen propagálni!

Mai virtuális világunkban egyre kevesebb idő adatik az olvasásra. Egy fárasztó nap után fáradtan huppanunk vendégmarasztaló fotelunkba, s a távirányító segítségével bármilyen számunkra fontos vagy érdekes információt megszerezhetünk. A híreket készen kapjuk, nem kell érte semmit tennünk: figyelni, nézni, hallgatni.

A „néma mestereket” – a könyveket – kevésbé forgatjuk. Pedig sokkal inkább továbbgondolkodásra serkentő, képzelőerőt mozgósító és nem utolsósorban élményt adó. A nyári szünet végefelé jelent meg Almási tv. legújabb könyve. Ahogy kezembe vettem,

s átlapoztam a tartalomjegyzéket, már sejtettem, hogy nem csupán egy gazdag élettörténetet fogok olvasni. Részem lesz egy nagy család kegyelemmel telt életútját végigkísérni és gondolatban ott lehetek a világ sok színes, gyönyörű vidékén is.

Az életszerű, olvasmányos könyv szerzője egy olyan baptista lelkipásztor, aki szorgalmával, a Jó Istentől kapott kivételes tehetségével, tiszta látásával, rendkívüli munkabíráásával minden élethelyzetben tanúsította Teremtőjéhez való hűségét.

A könyvben 1-1 fejezet címekre tagolódik. Ezek az egymondatos kis cikkelyek nagyon életszerűen vázolják az ott található történetek leírását. Gyermekeim is elolvastak néhányat közülük, mert hiszen a nyelvezete is roppant közérthető. Az ősök, a gyermekkor kalandjai, a tanulás szépsége-nehézsége, az ifjú diákevek, az elhívás, a szolgálat, s a sok-sok missziómunka emlékeinek megőrkítése élethűen foglalja össze a könyv címét: *Kegyelem minden*. (BS – Budapest)

Egy könyv fiataloknak is

Miért vásárolunk könyvet? Mert szeretünk olvasni, mert valaki ajánlotta, rosszabb esetben: kötelező olvasmány, és csak azért rájuk át magunkat rajta, mert muszáj. Egészen más helyzet az, ha ismerjük a szerzőt, és még többet meg szeretnénk tudni róla, tőle. Így jártam én is dr. Almási Mihály: *Kegyelem minden* című könyvével. Már a cím is olyan sokat mondó, összeköti a szerzőt az olvasóval, hiszen mindenünk elmondhatja saját életére gondolva, hogy kegyelem minden.

Megpróbáltam a fiatalok „szemével” olvasni a könyvet, és szeretném meghozni kedvüket az elolvasásához. Sajnos, egyre többet ülnek gyermekeink a számítógép előtt, és az olvasás már csak néhányunk hobbi, legkedvesebb időtöltése. Sokan közülük szelektíven olvasnak, átlapozzák az unalmasabb részeket. Itt azonban nem sok átugornivalót találunk, esetleg az anyakönyvi adatokat, de ezek nem túl hosszú részek – ne lapozzatok sokat –, mert érdekes történetekről maradtok le, melyeket a nagyszülők mondtak el. Megismerkedhettek a régi, hívő, baptista családok életével. Szinte hihetetlennek tűnik, hogy folyt akkoriban az ismerkedés a fiúk és lányok között: semmi udvarlás, vagy nagy szerelem; ha egy fiúnak megtetszett egy kislány, akkor először megbizonyosodott arról, hogy Isten neki rendelte, majd egy ismerős testvérrel (esetleg lelkipástorral) megkérte a kezét. A lány is kért gondolkodási időt, és mikor igent mondott, az egyúttal az eljegyzés napja volt. (Zárójelben megjegyzném, hogy nem is volt annyi elrontott házasság, mint manapság.)

Bele sem tudunk gondolni, milyen volt az élet, amikor nem volt áramszolgáltatás. Ma el sem képzeljük mindennapjainkat mosógép, hűtőszekrény és mindenféle konyhai kütyü-mütyü nélkül. Sajnos, nagy családi tragédiát okozott egy petróleumlámpa újratöltése. Érdemes elolvasni, mert rádöbbenünk arra, hogy mindig készen kell lenni a halálra, fiatal korunk nem garancia arra, hogy minket nem érhet baj.

De térjek át valami vidámabb részletre: tudtátok, hogy nem Walt Disney találta ki Dumbót, a nagy füllű elefántot? Ezelőtt több mint ötven évvel mesélt róla Dóczi Pista bácsi. Simi-Suminak – mert így hívták ez az állatot – is nagyon nagyok voltak a fülei, de ő nem röpködött a cirkuszban, hanem harcolt a háborúban, védte a hazát az ellenségtől.

Rendezzünk egy bibliavers-mondó versenyt, mint amelyet régen Kiskunhalason? Készek lennétek megtanulni, és a gyülekezet előtt elmondani 50–100 aranymondást egy Bibliáért cserébe? Lehet, hogy jobban megbecsülnétek a Bibliát, ha „megdolgozátok” érte. Voltak gyerekek, és nem is kevesen, akik meghozták ezt az „áldozatot”, és javukra vált, mert amit annak idején megtanultak úgy, hogy egyszerre fel is mondták, azt nem felejtették el.

Nem folytatom az ismertetést, mert mint minden könyv, ez is csak úgy érdekes, ha személyesen nyitjuk ki, és engedjük, hogy a szerző kézen fogjon és elvezessen olyan időkbe, és olyan helyekre, amelyek, lehet ismeretlenek számunkra.

Jó olvasást kívánok mindenkinek, ami garantáltan kellemes időtöltés lesz. (-tit – Isaszeg)

Kedves Almási Testvér! A „Kegyelem minden” című könyved vasárnap délután kaptam meg. Imaházból hazaérve kíváncsian olvastam a tartalomjegyzéket, majd lapozgatni és olvasgatni kezdtem egy-egy fejezetet. Köszönöm az élményt, amely úgy magával ragadott, hogy egyszer csak azt vettem észre az órára pillantva, hogy már éjjel 2 óra is elmúlt. Becsukva a könyvet, még elolvastam a hátlapon levő néhány sort, és valóban megtapasztalva egyetérték a kiadóval: „...olvasmányos, kellemes, elbeszélő stílusa és a különleges témák, helyszínek, személyek alaposan lekötik az olvasót.”

Őszinte szeretettel kívánom, hogy a *Kegyelem Ura* áldjon szereteteiddel együtt és továbbra is azt tapasztald meg, hogy „Kegyelem minden.” (HL – Budapest)

Régi ismerősként kaptunk egy dedikált példányt Almási testvér könyvéből. A szerző szülei baráti kapcsolatban állunk. Ezzel együtt meglepett, hogy az önéletrajzi részeket között ott találtuk a nevünket. Az érdeklődéssel olvasgatott könyv gyorsan tölti ki az időt, ez a könyv is egészen lekötött minket. Amikor feleségem este letette, akkor vettem én a kezembe. Órákig elmerültem az emlékeztető gondolatok és eddig fiókokban őrzött képek „virtuális” környezetében. Rátaláltunk a régen átélt valóságra, amelynek mindig nagy hatása van az emberre. Akkor is, ha felejtene a nehéz napokat, akkor is, ha szívesen megismételné a visszahozhatatlan múltat. Istennek tetszett megtartani minket a keskeny úton traumák és áldott események által. Ma pedig benünk él – talán átalakulva, módosultán – a saját múltunk, és az mégis valóság. (Egy házaspár Almási testvér könyvéről)

Olvasóink írják

Szeretem ezt a lapot, és örömmel tölt el, mikor kész vagyok a rejtvénymegfejtéssel. Munkájukra Isten áldását kívánom. (Hajdúböszörmény)

Kedves Jó Pásztor testvérek! Mindig szeretettel várjuk a Jó Pásztort, öröm olvasni, és a keresztrejtvényrel foglalkozni. Isten áldását kívánjuk erre a szép szolgálatra. (Budapest)

Köszönöm a kutatásra ösztönző keresztrejtvény. (Dunaújváros)

Köszönet Dr. Sajben Klárának a rejtvényért! (Isaszeg)

Nagyon tetszik a Jó Pásztor tartalma és hangvétele. Különösen tetszenek – a sokszor méltatlanul elfelejtett – idős, vagy már az Úrnál lévő lelkipásztorok életét bemutató, összegző írások, mint a legutóbbi számban lévő dr. Somogyi Imre tv-ről szóló, vagy a januári-februári számban megjelenő Juhász János ny. lelkipásztorról szóló, életutat összegző és méltató nagyon szép írás. A Jó Pásztor Szerkesztőségének további életére és munkájára Isten nagyon gazdag áldását kívánom. (Kömlő)

Köszönöm a Jó Pásztor lap nívós összeállítását és a Bibliakutatásra készítő ötletes keresztrejtvényt. (Budapest)

...Nagyon el tudok mélyedni a Bibliában, amikor a rejtvényfejtésnél keresem a megfelelő nevet, vagy helységeket, így gyarapodik a Biblia-ismeretem és Isten-ismeretem is. Örülök annak is, hogy Isten munkálkodik ma is az emberekben, hála a bemeztettekért. (Nagykőrös)

Újabb örömet okozott számunkra a Jó Pásztor kedves újság. Megfejtettük a rejtvényt, ami mindig lelkünk-elménk épülése. Köszönjük mindenkinek, bármi kicsi köze is van e lap megjelenésében. (Karcag)

Örömmel olvastam, hogy a Jó Pásztor megadta Harasztinének az öt megillető titlust, ő ugyanis nem a férje, hanem saját jogán is doktor volt.

Tartalmas volt ez a szám is, és örülök annak, hogy van bátorságuk visszanézni az elmúlt évtizedekre. Sajnos igaza van Hányik testvérnek, a mai fiatalok nagy része nem ismeri az egyház múltját, neves személyeit. Pedig ha az alapozás nem olyan lett volna, mint amelyet azok a személyek végeztek: a Magyarországi Baptista Egyház nem ott tartana, ahol tart. Jó alapra már könnyű építkezni! Véleményem szerint folyamatosan meg kellene szövegeztetni a még élő, de már nem aktív lelkipásztorokat, hi-

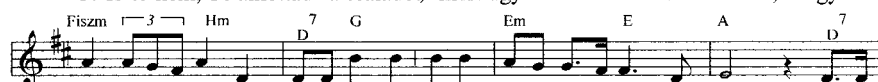
ISTEN A SZERETET

"Szeretteim, ha így szeretett minket az Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást!"
1 János 4.11

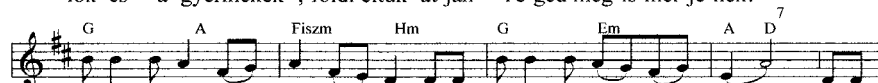
Zene és szöveg:
Tóka Szabolcs

1. Is-te-nem, Te alkottad a vi-lá-got, s úgy szeretted, hogy Fiadat adtad, hogyha
2. Is-te-nem, Te alkottad az em-bért, saját lelkedből ad-tál né-ki, hogy a
3. Is-te-nem, Te alkottad a családot, mert úgy tetszett szent akarotodnak, hogy szü-

hisz va-la-ki Benne, el ne vesszen, hanem örök é-le-te le-gyen! REFR.
hit út-ját jár-va, szeretettel egymás terhet hí-ven hor-doz-zák! Hála
lők és a gyermekek, földi éltük út-ján Té-ged meg-is-mer-je-nek!

le-gyen U-ram az é-le-tért, melynek Te vagy a for-rá-sa! Házam

né-pe csak Néked szol-gál-jon, legyen raj-tunk ke-zed ál-dá-sa!

A hívő nevelőszülők 1. országos találkozója.

TAHI, 2005 Augusztus 13

S.D.G.

szem a múltat elsősorban ők tudják a ma élőknek bemutatni. (Tatabánya)

Nagyon örülök, hogy áldott emlékü Somogyi testvérről megemlékezett a lap. Köszönöm volt lelkipásztoromnak, Hányik testvérnek. (Békés)

Köszönöm, hogy játszhattam. Isten áldja meg munkájukat! (Fót)

Nagyon nehezen fejtettem meg a rejtvényt... Most nem a bibliai ismereten alapult a megfejtés, hanem azon, ki mennyire szorgalmasan olvassa a Békehírnök folyóiratot, azokban voltak ezek... Nagyon szépen köszönjük a kazettát, amit kérésünkre elküldtek. Almási testvér igehirdetését szinte naponként hallgatjuk. Áldja meg az Úr, hogy még sokáig hirdethesse a jó hírt, az evangéliumot. Az újság tartalma nagyon jó, minden cikk áldásos. (Egy dunántúli olvasó)

A jó Isten áldását kérem a Testvérek életére, hogy adjon erőt és bölcsességet az ige hirdetésére, hogy sok lélek megtérjen és éljen, és az Isten dicsőítménye mindenekben. (Kiskőrös)

Köszönöm az újságokat, könyveket, amit kéresemre elküldtek. Olvasgatom, meg írogatok belőle ígét, verseket. Sok lelki erőt kapok a sorokból. Kö-

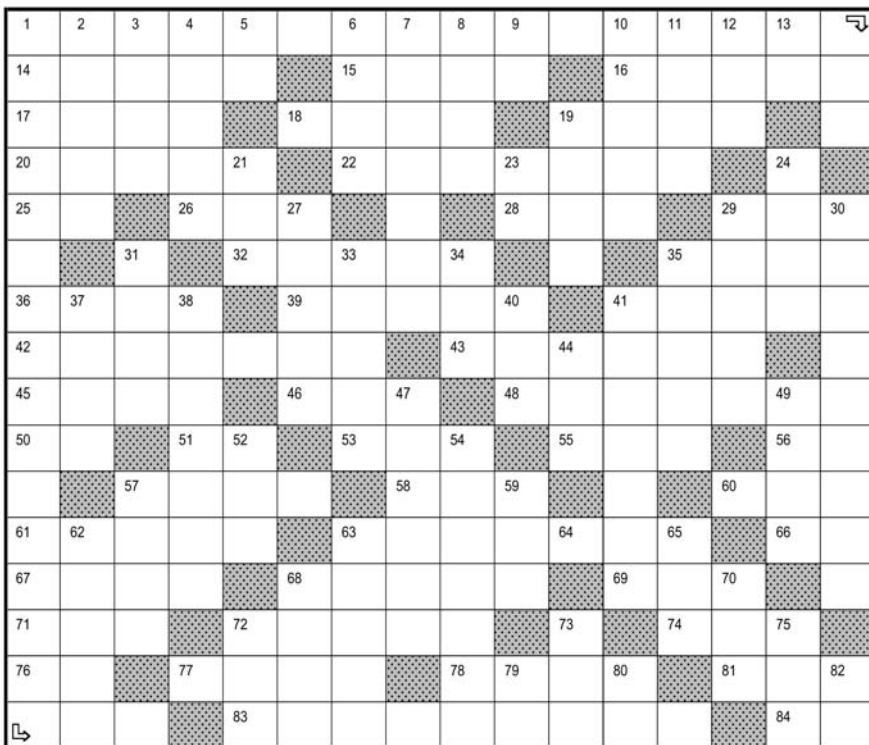
szönöm mindnyájuk fáradozását, Isten segítségével legyen mindnyájukkal. (Okány)

Nagyon örülünk, hogy ilyen jó tartalommal töltik meg a lapot testvéreink. Annak is örülünk, hogy emlékeznek a régi, kedves „hitelődeinkre”. Mi is szívesen emlékezünk az előttünk járókra és hálásak vagyunk Istenünknek az ő példás életükért. Az Úr jutalmazza meg fáradozásukat és tegye gyümölcsözővé. Annak is örülök, hogy a keresztrejtvényben is áldott életű elődeinkre emlékeznek. Külön köszönet érte a rejtvény készítőjének, hogy ilyen nehéz feladatra vállalkozott. Ezért is áldja meg az Úr. (Szlovákia, Komárno)

Örömmel köszöntöm az alapítvány minden dolgozóját. Istené legyen a hála, nagyon hasznos és jó a lap. Betűről betűre elolvasom. Isten áldja munkájukat, és kívánok sok erőt, Istentől bölcsességet további munkájukhoz.

Április 7-én hunyt el a férjem, de Istennek hála, a tőle kapott békességért, ami naponként ad erőt. (Baja)

Szeretettel köszöntöm Almási testvért munkatársai-val együtt. Áldást kívánok munkáikra. Szeretem a lapot, alig várom, hogy megérkezzen, szükség van az ilyen irányú tudósításra, és az idős lelkipásztorok életrajzára, mert a fiatalabbak alig ismerik őket. (Fót)

KERESZTREJTVÉNY

Vízszintes: 1. Az igevers első része 14. Víz tárolására szolgáló edény 15. Sém egyik fia 16. Noé egyik leszármazottja, a szigetlakó népek egyike – az utolsó betű ékezetét nem kell kitenni! 17. Perzsia 18. Írásművet átdolgoz 19. Mind összekeveredett! 20. Áron apja 22. Király, akinek betegségét préselt fűgével gyógyította meg Ézsaiás 25. Satu fele! 26. Téli ruhadarab 28. Len betűi keverve 29. Jákób egyik fia 32. Főpap Haggeus és Zakariás próféták idejében 35. Frutta di ... – a tenger gyümölcsei 36. A méhek egyik csoportja – ford. 39. Bibliai szó, a zsoldos az ezzel való megtisztítást kérte 41. A Mózes ellen lázadó három férfi egyike 42. Az egyik izráeli törzs 43. Próféta, a bírák egyike 45. Égboltján 46. Aki betűi keverve 48. Közél-keleti ország – ford. 50. Régi repülőgéptípus 51. Alumínium 53. Becézett női név 55. TJJ 56. Siló egynemű betűi 57. Rövid ideig uralkodó izráeli király, Jósaiás apja 58. A rebarbarában van! 60. Csupa! 61. Oroszország területén élő nemzetiség 63. A szentély istentiszteleti eszközeinek egyik készítője – ford. 66. Az izmokat köti össze 67. Vasút angolul – a második betűre ékezetet kell tenni! 68. János... – település Dél-Magyarországon 71. MFK 72. Lusta, lassú – az utolsó betűre ékezetet tenni! 74. Az állam egyik bevételi forrása 76. Egyforma magánhangzók 77. Jákób egyik fia, amikor megszületett, Lea ezt mondta: „Boldognak mondanak engem a lányok” – ford. 78. Az egyik bíra, feljegyezték róla, hogy balkezes volt 81. Régi úrmérték 83. **Az igevers negyedik része** 84. A második nap teremtménye

Függőleges: 1. Az igevers harmadik része 2. Hegyes körme 3. H-val az elején: vízi növény 4. Az egyik főpap Keresztelő János idejében 5. Kemény törzsű növény 6. Egzisztenciája 7. Próféta, aki tizenkét ökörrrel szántott, mielőtt próféta lett volna 8. Lót nagyapja 9. A délelőtt angol rövidítése 10. Noé apja – ford. 11. Miután a 12. törzs bevonult Kánaánba, ebben a városban helyezték el a kijelentés sátrát – ford. 12. A tintában van! 13. Ötös egynemű betűi 19. Jákób egyik leánya 21. Az egyik belső szerv 23. Kicsinyítőképző 24. Az asszony, aki olyan lehetetlennek tartotta az Úr ígéretét, hogy kinevette azt 27. Jeruzsálem hegye – névelővel, fordítva 29. Egy rész valamiből 30. **Az igevers második része** 31. Azt jelenti: „számba vette Isten királyságodat, és véget vet annak” 33. Ezen a hegyen telepedett le Ézsau 34. Odakeveredik! 35. Halk dörgés 37. Húsból vagy zöldségből készült sűrű étel 38. Jeremiás unokatestvére (nagybátyja fia) 40. Angol toll 41. Júda királya, róla szolt az a prófécia, hogy „ha pecsétgyűrű volnál is a jobb kezemben, még onnan is lehúználak!” 44. Pálca 47. Uralkodó 49. Dávid apja 52. Felesége sóbálvánnyá változott 54. Sém egyik leszármazottja (I.Móz 10:28) 57. Kint van az esőben 59. Kalap közepe! 62. A tizenkét kém egyike, aki a Simeon törzséből való volt 63. Kedvelt dílgümmölc 64. Oxigén 65. Időmérő eszköz 68. A repülő iratkeercs hossza ennyi könyvek volt 70. ... regénye (Gárdonyi mű) 72. Frissítő ital – a második betűre egy ékezetet tenni! 73. Hám egyik fia 75. Amerikai helyesírás 79. Kiejtett betű 80. Ódon egynemű betűi 82. Bésán királya, Mózes legyőzte őt is

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldendő: az igevers és az ige hely
Beküldési határidő: október 31.

Az augusztusi rejtvény helyes megfejtése: Lajos, Glaubensstimme, Jeszenák János, Hamburg, Korna, Udvarnoki, Beharka, Csopják Attila, Kiskőrös.

Helyes megfejtést küldtek be: Varga Lajosné (Bp), Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti), Pásztor Józsefné (Miskolc), Mayer Imre (Dunaharaszti), Török János (Tabdi), Kovács Bálint (Újkígyós), Polányi István (Bp), Radványi József (Sajóecseg), Rácz Sándorné (Tokod), Böhl Jenőné (Tokodaltáró), Szabó Jánosné (Nagykőrös), Vasas Margit (Tatabánya), Dan Imre (Komló), Sóvágó Antal (Hajdúböszörmény), Koncz Zoltán (Bp), Szűcs Gábor (Bp), Horváth Béláné (Szada), Schumanné Veszelszowski Ágnes (Monor), Balajti Mátyásné (Isaszeg), Kustán Jánosné (Dunaújváros), Bögös Sándorné (Karcag), Gulyás Ernőné (Bp), Erdei Imréné (Karcag), id. Lisztes Tibor (Berettyóújfalú), Dan János (Békés), Marton Sándorné (Tahi), Káldi Istvánné (Fót), Lórik Jánosné (Bp), Spangenberg Rudolph (Komló), id. Zentai László (Bp), Bácsi Lajos (Karcag), Varga Nándorné (Rácalmás), Kalmár Lídia (Kiskőrös), Kovács Imréné (Ráckeresztúr), Török Sándor (Debrecen), Mátyus Imre (Karcag), Pócsi Lajosné (Hajdúszoboszló), Serestyén Gyula (Debrecen), Baka Sándor (Bp), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Török Tamás (Debrecen), Simó Margit (Tatabánya), Kamenszki Józsefné (Pécel), Pálmai Zoltánné (Szokolya), Csörzs Mihályné (Bükkzsérc), Deszk Mihályné (Acsa), Majosi Sándor (Bakonszeg), Gyaraki Mihályné (Békés), Ruzsa Eszter (Méhkerék), Andrásik Andrásné (Felsőpetény), Tóth Istvánné (Dunakeszi), Sáfrí Sándorné (Bp), Jakab Emilné (Csetény), Pálfi Józsefné (Szalkszentmárton), Vajda Jánosné (Orgovány), Mihály Sándor (Szada), Vezsenyiné Ács Magdolna (Pécel), Gáncse Mihályné (Kétegyháza), Nagy Mihályné (Baja), Sipos Terézia (Bp), Tarcsi Tiborné (Berettyóújfalú), Gyúgyei László (Fót), Virág István (Ilk), Gaál Miklósné (Tard), Barta Gyuláné (Mezőkövesd), Bathó Erzsébet (Komárom), Vitális Istvánné (Ilk), Bohus Lenke (Szalánta), Mező Zsigmondné (Sajószentpéter), Ádám Lászlóné (Sajószentpéter), Ficsór Gyözőné (Dunaharaszti), Varsóciné Dr. Sipos Emes (Bp), Tóthné Szűcs Csilla (Békés), Juhász János (Kiskunhalas), Bárány Bertalanné (Órhalom), Révész Barnáné (Tuzsér).

Gratulálunk! Könyvjutalmukat postán küldtük el.

Kiadja:
JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.
 Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.
 Adószám: 18696619-1-13
 Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-1/283-1413
 Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279
 E-mail: jopasztor@baptist.hu
 Internet: www.jopasztor.baptist.hu
 Felelős szerkesztő és kiadó: dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsenyi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs
 Tördelés: rePROCOLOR Kft.
 Nyomás: Mátyus Bt.
 HU ISSN 1786-268X

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:
www.jopasztor.baptist.hu